

[Socialministeren.]

at bære Byrden af Alderdomsunderstøttelsen, hvad jeg senere skal vende tilbage til.

Som det tiende Argument kunde jeg anvende den Betragtning, som det ærede Medlem Hr. Krag som Indenrigsminister gjorde gældende overfor det ærede Medlem Hr. Hendriksen, da det konservative Tvangsforsikringsforslag sidst var til Behandling. Det ærede Medlem Hr. Krag siger — Sp. 4712, Folketingstidenden for 1928—29 —:

„Det vil sige, at Befolkningen skal bære en Præmiebetaling, til Fremskaffelse af et Fremtidsgode, paa ca. 75 Mill. Kr. aarligt“

— jeg maa straks her gøre den Bemærkning, at det ærede Medlem Hr. Hendriksen senere imødegik denne Udtalelse og har Ret i, at saa højt kan Beløbet ikke sættes, men meget væsentligt lavere bliver det ikke —

„og en Aldersrentebyrde paa ca. 60 Mill. Kr. aarligt og gennem Præmiebetalinger og gennem Skatteydelse til Stat og Kommune en Invaliderebyrde paa henimod en Snese Millioner Kroner. . . . Kan der da paalægges den danske Befolkning i de 3 Aar 1930, 1931 og 1932 til Forsørgelse af de gamle og som Grundlag for en fremtidig Forsørgelse af de 65-aarige en samlet Byrde paa henimod 500 Mill. Kr.“

Og det ærede Medlem Hr. Krag tilføjer — Sp. 4714 —:

„Jeg føler mig overbevist om, at der ikke er Vej frem for en Ordning, som betyder, at man ikke gennem Selvhjælp, gennem Præmiebetaling vil opnaa bedre økonomiske Kaar end dem, der nu direkte gennem Udbetaling fra offentlige Kasser gives de gamle.“

Altsaa, efter det ærede Medlem Hr. Krags Mening: Lempelsen i Byrderne for Skatteyderne til Aldersforsorg vil ikke indtræde hurtigt. Han siger — Sp. 4715 —:

„Tænk, om 10 Aar, naar vi, uden at tage Hensyn til Renter og Rentes Rente af Præmiebeløbene, har aftvunget Befolkningen en Præmiebetaling paa 750 Mill. Kr., saa vil den Lempelse, som kan indtræde i Understøttelsernes samlede Beløb, sammenlignet med Aldersrenten, neppe komme til at overstige ca. 10 pCt., altsaa et Beløb af nogle ganske faa Millioner Kroner aarligt.“

Jeg er villig til overfor det ærede Medlem Hr. Hendriksen at nedsætte dette store Tal 750 Mill. Kr. med adskillige Millioner, men Hovedbetragtningen er rigtig. Den forbavsende mig, jeg har spurgt Ministeriets sagkyndige, om det virkelig kunde være

rigtigt med de 10 pCt., og har faaet det Svar: ja, i alt væsentligt er det det.

Jeg kommer saa til det Argument, at, hvad jeg ogsaa tror det ærede Medlem Hr. Krag sagde, værre end det simple Procentsprincip for Præmiebetaling er Bestemmelsen om, at Præmiebetalingen skal ophøre, naar den forsikrede har indbetalt tilstrækkeligt til at faa de 600 eller 540 Kr. Følgen vil blive den — og man kan nok saa meget som det ærede Medlem Hr. Hendriksen sige, at det er jo klart, at Følgen maa blive den; ja det er klart —, den vil blive den, at den unge med de store Indtægter hurtigt bliver fri for at betale til sin Aldersrente, for ham varer Tvangen kun i nogle ganske faa Aar, den ældre maa betale længere, hvis han ikke har de store Indtægter, og enhver Mand og Kvinde med smaa Indkomster og først og fremmest Ægtepar bliver henvist i Praxis til at betale hele Livet igennem. Jeg vil hellere støtte Ægteskabet paa anden Vis. Jeg tror, at denne Form vil skabe en ganske overordentlig Utilfredshed ude i Befolkningen, hvad de ærede Forslagsstillere ikke vil være tjent med.

Det tolvte Argument er det, at Ordningen, saaledes som den er foreskrevet i det konservative Tvangsforslag, lægger Byrder og en Administration paa Kommunerne, som disse slet ikke er indstillede paa at paatage sig.

Som det næstsidste Argument, altsaa Nr. 13, vil jeg anføre, at det konservative Tvangsforsikringsforslag er saa diletantisk udarbejdet, med baade Huller, Uklarheder og Urimeligheder, at det overhovedet er vanskeligt at diskutere. Jeg skal ikke paa-vise dette nærmere, heller ikke hovre derover, da jeg ser, at Forslagsstillerne selv fremhæver mulige Manglers Tilstedeværelse gennem de Par Linier, de noget for beskedent kalder for Bemærkninger til et saa stort Lovforslag. Men godt bliver det i hvert Fald ikke, selv om de selv indrømmer, at det ikke er godt.

Men uanset dette, som man jo nærmere kan uddybe i Udvalget, hvis man altsaa finder det rimeligt efter alt det fremførte at diskutere dette Forslag nærmere, maa jeg til syvende og sidst, som det fjortende og vigtigste Argument, henvise til den udførlige Redegørelse for de økonomiske Forhold her i Landet, som jeg fremsatte i Forelæggelsestalen, idet det er min fulde Overbevisning, at skal de 68 pCt. af Befolkningen, som har en Skatteindtægt af under 2 000 Kr. aarligt, i Skatteudbetaling tvinges til at betale 3 pCt. ekstra til en Tvangsforsikring, maa dette komme til at